

Чудодійний борщ

Павло Глазовий

Серед ночі в заметіль
Стука хтось до хати:
— Гей, хазяєчко, чи пустиш
Переночувати?
Документи покажу вам,
Я боець піхоти.
Позавчора йшли ми кросом,
Я відстав від роти.
Дві доби не їв ні крихти,
Приморозив ноги.
До своїх дійти не можу,
Замело дороги...

За дверима чути голос:
— Вірю вам прекрасно.
Я сама, а ви — мужчина...
Це мені опасно.
А солдат зубами дзвонить:
— Що тут опасатись?
Я ж два дні не їв нічого,
Не почну ж кусатись.

За дверима той же голос:
— Та воно то ясно...
Темна ніч, а ви — мужчина.
Це мені опасно.
А солдат уже аж плаче:
— Я ж не їв нічого.
Я ж голодний і холодний.
Чи ж мені до того?

Відчинила жінка двері,
Просить гостя в хату.
Насипає борщ гарячий,
Подає солдатку.
З'їв солдат борщу тарілку,
Ще й добавки просить.

Як наївся, розігрівся,
— Мабуть, — каже, — досить.
Ти чудесна господиня,
Борщ у тебе класний,
І тепер я відчуваю,
Що стаю опасний.